

Η αληθινή αγάπη που απευθύνεται;

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Δεν υπήρχε αγάπη σε αυτό τον κόσμο. Κανείς δεν με είχε αγαπήσει αληθινά για αυτό που είμαι. Όλοι με «αγαπούσαν», αν είχαμε ωραίο πρόσωπο, σώμα, μάτια. Αν όμως πάθαινα ένα ατύχημα και έχανα το πόδι μου ή παραμορφωνόταν το πρόσωπο μου, «εγώ» πάλι δεν θα ήμουν το ίδιο πρόσωπο; Κι όμως καμιά δεν θα έμενε δίπλα μου. Καμιά δεν με αγαπούσε αληθινά. Καμιά δεν αγαπούσε το βαθύτερο πυρήνα της ύπαρξης μου, τον εαυτό μου. Ούτε καν σχετιζόταν μαζί μου. Σχετιζόταν μόνο με την επιφάνεια το σώμα.

Οι φίλοι μου, γιατί με αγαπούσαν; Για το μυαλό; Τις ιδεές; Για την μαγκιά; Για τις γνώσεις; Μα αν δεν είχα πάει πανεπιστήμιο, πάλι δεν θα ήμουν ο ίδιος; Το ίδιο πρόσωπο; Αν χτυπούσα το κεφάλι και γινόμουν λίγο βαρύς στο νου, ο βαθύτερος πυρήνας μου, η ψυχή μου, δε θα ήταν πάλι ο ίδιος; Ποιος θα με αγαπούσε τότε; Κανείς.

Ακόμη και η αγάπη των γονιών μου δεν ήταν καθαρή. Την σκίαζαν κάποιες προσδοκίες. Κάποια επιθυμία ανταπόδοσης στο μέλλον. Εκτός από την φυσική αγάπη με αγαπούσαν για κάποιους λόγους. Γιατί ήμουν έξυπνος, γιατί ήμουν καλός μαθητής, γιατί θα τους φρόντιζα στα γεράματα.

Μα δεν υπήρχε κανείς να με αγαπάει για αυτό που ήμουν; Άδολα χωρίς συμφέρον, χωρίς να περιμένει καμιά ανταπόδοση; Δεν είχε σημασία αν ήμουν έξυπνος ή

χαζός, όμορφος ή άσχημος, καλός η κακός. Υπήρχα εγώ, πίσω και πέρα απ' όλα αυτά τα επιφανειακά πράγματα, ο αληθινός εαυτός μου. Ήθελα κάποιος να με αγαπήσει έτσι, χωρίς λόγο μόνο γιατί υπήρχα. Να αγαπήσει το βαθύτερο πυρήνα της ύπαρξης μου και όχι τα κοινωνικά φτιασιδώματα.

Θέλω να πιστεύω ότι υπάρχουν άνθρωποι που πραγματικά βλέπουν το άλλον πέρα από μια βιολογική υπόσταση, και τμήμα ενός κοινωνικού επιπέδου.

Σχόλιο της «Ευχής»

Η υπέρβαση της αγάπης αυτής είναι σύμφωνα και με τον Μητροπολίτη Περγάμου Ζηζιούλα η αγάπη προς τους εχθρούς που είναι και μάλιστα κριτήριο αγιότητας κατά τον Άγιο Σιλουανό τον Αθωνίτη, όπως και η τελευταία διδασκαλία του Κυρίου επάνω στον Σταυρό: Καμιά μορφή αγάπης δεν είναι πιο ελεύθερη από αυτήν και καμιά μορφή ελευθερίας δεν ταυτίζεται πιο πολύ με την αγάπη των εχθρών. «Ει αγαπάτε τους αγαπώντας υμάς, ποία υμίν χάρις εστί; [. . .] και γαρ οι αμαρτωλοί το αυτό ποιούσι» (Λουκ. 6, 32). Η αγάπη που προσδοκά ανταπόδοση είναι «αμαρτωλή», παθολογική. Η αγάπη που δεν περιμένει ανταπόδοση, που απευθύνεται σε όσους μας βλάπτουν, είναι αληθινά «χάρις», δηλαδή ελευθερία. Η αγάπη του Θεού «εν Χριστώ» «έτι αμαρτωλών όντων ημών» και εχθρών του Θεού, η αγάπη προς τους αμαρτωλούς είναι η μόνη ελεύθερη αγάπη.

Απόσπασμα είναι από το βιβλίο του Διονύσιου Φαρασιώτη «Οι γκουρού, ο νέος και ο γέροντας Παΐσιος» από τις εκδόσεις Θεσσαλονίκη.Σ.Σ

Πηγή: euxh.gr